

Arrest

nr. 93 268 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juli 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VANDEPUTTE, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat F. VANDEN DAELE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 augustus 2009, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Spaanse onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 5 januari 2010 wordt aan verzoeker de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overhandigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 juli 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 24 juli 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [A. I.], Nationaliteit: Marokko, Geboortedatum: [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te: [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg het recht op verblijf als descendant in functie van de vader [A., A., E. H.] (NN: [...]). Sinds 21/09/2010 woont hij niet meer op hetzelfde adres als de vader.

Betrokkene die ouder is dan 21 jaar kan gelet op artikel 40bis § 1,3° niet meer beschouwd worden als zijnde ten laste van de EU-burger. Uit het administratief dossier blijkt echter dat meneer heden een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Op 15/06/2012 werd de Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Betrokkene geniet sinds 01/02/2012 een volledig leefloon in tweede categorie als alleenstaande. De situatie van betrokkene is dus helemaal gewijzigd.

Hij kan niet langer erkend worden als descendant gezien hij niet langer voldoet aan de bijhorende verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40bis §2 3° van de wet van 15.12.1980, vandaar dat beslist wordt om het verblijfsrecht te beëindigen op basis van art.42 quater van de wet van 15/12/1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 21/05/2012 (betekend op 23/05/2012) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 quater §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting:

"[...]

Terwijl overeenkomstig artikel 8 EVRM staten verplicht zijn het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. En deze legale fundering van zeer doorslaggevend belang is, en bijgevolg meent verzoeker dat de beslissing een overschrijding van macht inhoudt.

Dat met het recht op een familie- en gezinsleven bedoeld wordt, de eerbiediging van het gezinsleven wanneer een vreemdeling een feitelijk gezin vormt met een Belg of vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België.

Ook het verwijderen van vreemdelingen die een uitgebreide sociale binding hebben met ons land, staat haaks op de elementaire humanitaire principes en op artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon uit zijn familie- of vriendenkring, zelfs voor een korte periode een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (Zie R.v.St. 28.01.2002, n° 102.960 en R.v.St. 04.03.2002, n° 104.280).

De Raad van State oordeelde in het hieronder geciteerde arrest (C.E. 08.02.2002, n° 103.410) dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout: " ... avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique".

Verzoeker verkreeg het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie, in casu vader van verzoeker [A. A. E. H.] [NN: ...]. Hij verbleef samen op hetzelfde adres. Verzoeker is nu al bijna 3 jaren woonachtig in België. Hij heeft zicht destijds vervoegd bij zijn vader. Eens aangekomen in België heeft hij nooit gewild een last te zijn, zowel voor zijn vader als voor de maatschappij.

Verzoeker woont sinds 21.09.2010 niet meer op hetzelfde adres met zijn vader. Eerst verbleef hij op het adres [...], en vervolgens zijn huidige woonplaats [...].

Verzoeker is sinds 14.12.2009 ingeschreven bij de VDAB (stuk 3). Verzoeker heeft sindsdien op regelmatige basis arbeid verricht (stuk 4). Hij heeft met het VDAB een trajectovereenkomst gesloten e.d. (stuk 6).

Het is nu al bijna 3 jaren dat verzoeker zich in België bevindt en heeft gedurende die tijd zich ingezet om hier een leven op te bouwen. Hoewel het een moeilijke periode was, heeft verzoeker toch doorgebeten. Verzoeker heeft gedurende de periode van zijn verblijf in België een uitgebreide vrienden- en kennissenkring opgebouwd. Zijn contacten met de familie in Marokko beperken zich tot vakanties, en verzoeker wenst dan ook niet meer te verhuizen naar land van herkomst. De scheiding met familie zou een te grote brok zijn om in te slikken, en ook alles achterlaten en weer opnieuw moeten beginnen, zou van ondraaglijke aard zijn.

Verzoeker heeft sinds aankomst in België grote inspanningen geleverd om de taal te leren en op een eerlijke wijze beroepswerkzaamheden te verrichten. Hij heeft verschillende arbeidsovereenkomsten gesloten. Verzoeker is nooit kieskeurig geweest op vlak van werk. Hieruit blijkt dat hij een harde doorzetter is (stuk 7-8-9-10). Vader van verzoeker heeft hem ook sinds het begin gesteund om zelfstandig te kunnen zijn, en zijn verantwoordelijkheden te nemen in de maatschappij, (stuk 11). Met dit uitzicht heeft verzoeker ook direct een eigen appartementje kunnen huren die hij officieel bewoond.

Maar sinds begin februari 2012 gaat alles slechter. Omwille van zijn gebrekkige taalkennis en ongeschooldheid, en de aanwezige ongelijkheid op de werkvloer kan verzoeker bijna geen werk vinden. Als gevolg van deze omstandigheden was verzoeker genoodzaakt zich in te schrijven bij de O.C.M.W. Doch verzoeker heeft sindsdien niet in zijn luie zetel gelegen. Er hebben verschillende sollicitatiegesprekken plaatsgevonden, helaas weer zonder resultaat. Ten slotte heeft verzoeker zich heringeschreven bij de VDAB als 'Ik ben werkzoekend en krijg geen uitkeringen' vanaf 27.07.2012 (stuk 5).

Het behoeft geen betoog dat dit alles maar een tijdelijk oplossing was voor een crisis-situatie waarop verzoeker niet had gerekend. Hij hoopt dat deze situatie niet lang meer zal duren en zeer snel weer werk kan vinden. Hiertoe werden verschillende stappen ondernomen. Hij is ingeschreven bij verscheidene interim-bureaus (stuk 8), verschillende sollicitatiegesprekken gevoerd (stuk 9)

Verzoeker hebben een langdurige vaste band gevormd met België en de Belgische maatschappij. Het is buiten twiifel dat verzoeker het zeer moeilijk zou hebben om een gezinsleven op te bouwen in het land van herkomst. Van hem kan dus redelijkerwijze niet verwacht worden te verhuizen naar land van herkomst.

Dat het zeer duidelijk is dat hier sprake is van overmacht. Verzoeker heeft er zelf niet voor gekozen om werkloos te zijn. Hij heeft alles gedaan om te kunnen werken, maar helaas zonder succes. [...]"

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu refereert verzoeker, wat de vraag naar het bestaan van een gezins- of familieleven in België betreft, naar de band die hij heeft met zijn vader en diens gezin, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezins- of familieleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige broers en/of zussen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk van 15 juli 2003 stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Het is niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing tweeëntwintig jaar oud was en dat hij sinds 21 september 2010 niet meer samenwoont met zijn vader en diens overige gezinsleden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder ook niet dat er sprake is van een financiële afhankelijkheid, nu verzoeker uitdrukkelijk aangeeft geen last te willen zijn voor zijn vader en hij bij financiële moeilijkheden geen beroep heeft gedaan op zijn vader, doch wel op steun van het OCMW. Het enkele feit dat zijn vader verklaart dat hij "*akkoord is met het verblijf van mijn zoon [A. I.]*" toont niet aan of er nog voldoende banden zijn tussen verzoeker en zijn vader om te kunnen spreken van een gezinsleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn opgebouwde banden met België, dient verder opgemerkt te worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt volgens de Raad van State niet beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Waar hij verwijst naar een uitgebreide vrienden- en kennissenkring ter staving van zijn vaste band met België, dient ook te worden vastgesteld dat hij

hiervan geen enkel begin van bewijs voorlegt. Verzoeker geeft ook zelf aan dat hij thans nog een gebrekkige taalkennis heeft. Ook heeft hij thans geen (vast) werk. Verzoeker toont door te stellen dat hij reeds drie jaar in België verblijft, hij in het verleden heeft gewerkt en thans ook inspanningen levert om opnieuw werk te vinden, hij sinds zijn aankomst in België grote inspanningen levert om de taal te leren en om op een eerlijke wijze beroepswerkzaamheden te verrichten, hij hier een appartementje huurt, hij enkel een beroep deed op het OCMW als tijdelijke crisisoplossing en hij een vaste band zou hebben gevormd met België – band die verder evenwel niet wordt geconcretiseerd – nog niet aan dat de door hem opgebouwde sociale banden met de Belgische samenleving van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Ook inzake de familieband met zijn vader en diens gezin wordt niet aangetoond dat deze band dermate hecht is dat deze als privéleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Louter ten overvloede merkt de Raad verder op dat, zelfs indien enig privéleven of familieleven dient te worden aangenomen, verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoont dat *in casu* zijn belangen of wil om zijn leven in België verder uit te bouwen zwaarder zouden moeten doorwegen. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan dat er ernstige hinderpalen zijn voor het verder uitbouwen van zijn leven in zijn herkomstland of elders. Hij geeft ook zelf aan dat hij nog andere familie heeft in zijn herkomstland. Het gegeven dat zijn contacten hiermee zich beperken tot vakanties, doet hieraan geen afbraak. Hij wist ook, of diende te weten, dat zijn verblijfsrecht dat hij bekwam in functie van zijn Spaanse vader gedurende de eerste jaren in bepaalde gevallen kon worden beëindigd.

Verzoeker verwijst ook nog naar rechtspraak van de Raad van State doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. De arresten met datum 28 januari 2002 en 4 maart 2002 betreffen daarenboven procedures in uiterst dringende noodzakelijkheid en bevatten aldus enkel een beoordeling *prima facie* van de aangevoerde middelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] Terwijl overeenkomstig artikel 42 quater §1, laatste lid Vreemdelingenwet, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

In de desbetreffende beslissing ten aanzien van verzoeker, wat betreft de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, worden op zeer korte wijze melding gemaakt van enige overwegingneming van factoren die de beslissing hebben beïnvloed.

Uit de argumentatie kan helemaal niets afgeleid worden met betrekking tot het nagaan van de in hogervermelde wetsartikel opgesomde factoren, waaronder gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoeker bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Dat bij deze duidelijk is dat hier helemaal geen rekening mee gehouden is. [...]”

2.2.2. Artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker betoogt dat niet blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening is gehouden met de in deze bepaling opgesomde elementen, waaronder de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij schrijven van 21 mei 2012 werd uitgenodigd tot het voorleggen van bewijzen van een economische activiteit of bestaansmiddelen en van eventuele humanitaire elementen waarmee overeenkomstig artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening diende gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Dit schrijven werd op 23 mei 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht. Verzoeker legde vervolgens volgende stukken voor:

- een inschrijvingsbewijs bij de VDAB;
- bewijzen van aanmelding bij interimkantoren;
- een sollicitatieattest;
- een attest van het OCMW Temse dat hij vanaf 1 februari 2012 gerechtigd is op een leefloon als alleenstaande.

Verweerder oordeelde dat uit deze voorgelegde stukken geen relevante gegevens blijken in de zin van artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat het bijgevolg redelijk is te stellen dat verzoeker in staat moet zijn om gevolg te geven aan de bestreden beslissing. Aldus blijkt dat verweerder wel degelijk is nagegaan of er elementen in de zin van artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorhanden waren die zich konden verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, en verzoeker in de mogelijkheid stelde hiertoe eventuele elementen betreffende onder meer zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie en zijn bindingen met het herkomstland over te maken, doch vaststelde dat er geen dergelijke elementen waren. Verweerder kan uiteraard slechts rekening houden met de in voormelde wetsbepaling opgesomde elementen, indien deze ook effectief aanwezig zijn.

Verzoeker legde enkel bewijzen voor dat hij steun geniet van het OCMW en dat hij werk zoekt. Er lagen aldus geen elementen voor die wijzen op een sociale of culturele integratie en het komt evenmin kennelijk onredelijk voor waar werd geoordeeld dat het gegeven dat verzoeker steun van het OCMW geniet en werk zoekt evenmin duidt op een economische situatie die van aard is dat zij de strekking van de bestreden beslissing kon beïnvloeden. Er kan verder ook enkel worden vastgesteld dat verzoeker zijn gezinstoestand of zijn bindingen met zijn herkomstland blijkbaar zelf niet beschouwde als zijnde gegevens die zich verzetten tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht in België. Ook in de uiteenzetting van zijn middel blijft verzoeker in gebreke om op concrete wijze toe te lichten met welke elementen betreffende zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie of zijn bindingen met zijn land van herkomst verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij beperkt er zich toe op algemene wijze te stellen dat hiermee geen rekening is gehouden. Er blijkt dan ook evenmin welk belang verzoeker heeft bij het middel.

Verzoeker toont met geen enkel concreet gegeven aan dat verweerder foutief of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat geen relevante gegevens voorhanden waren in de zin van artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS